

Anförande av Tord Nordblom i Göteborgs stiftsfullmäktige 2013-05-29:

Herr ordf....

Tidigare under den här mandatperioden diskuterade jag de tre begrepp som i våra handlingar använts under flera år för att uttrycka vår självbild och självförståelse i Svenska kyrkan. Jag tänker på begreppen folkkyrka, bekännelsekyrka och brokyrka. Två av begreppen hann jag vid det tillfället säga något om, sedan blev jag av ordf avbruten med uppmaningen att i st ägna tid åt detta i den allmänkyrkliga debatten. Så nu är jag här. Jag skall dock inte trötta er med att upprepa vad jag sa förra ggn, bara gå lite vidare med det tredje begreppet Brokyrka. Men först en helt kort bakgrund.

Dessa tre begrepp folkkyrka, bekännelsekyrka och brokyrka, kom in i våra handlingar under den förre biskopens ämbetsperiod. Sedan dess har de funnits med som identitetsmarkörer. Dock utan att det, vad jag vet, någonsin motiverats eller diskuterats. En sådan diskussion har jag tidigare efterlyst.

Nu raskt till det tredje begreppet BROKYRKA. Svenska kyrkan har i ett ekumeniskt perspektiv under nästan 100 år betraktats som en brokyrka. Äb Natan Söderblom inbjöd 1925 till det betydelsefulla Stockholmsmötet, där representanter för ett stort antal kristna kyrkor i världen slöt upp. Då sa han de berömda orden: ” Johannes är här, Paulus är här, men Petrus saknas dess värre”, och syftade på att de ortodoxa kyrkorna fanns med, de evangeliskt-lutherska likaså, men den katolska kyrkan (Petrus) dess värre saknades. Trots detta fick Stockholmsmötet stor betydelse för det ekumeniska arbetet i fortsättningen. Kyrkornas världsråd bildades och Anders Nygren blev dess förste president. Alltsedan dess har Svenska kyrkan varit en mycket aktiv part i samtalen kyrkor emellan. En del av oss var kanske med på U-68 t. ex. I det stora sammanhanget kan nämnas BEM-dokumentet, ett ekumeniskt dokument, som behandlar kyrkornas syn på Dop, Nattvard och Ämbete, viktigt inte minst för den liturgiska utvecklingen. Från det lite mindre sammanhanget kan nämnas Borgåöverenskommelsen mellan de anglikanska kyrkorna och de nordiska och baltiska lutherska kyrkorna. I det dokumentet uttrycks en gemensam syn på kyrkornas väsen och målet för kyrkornas synliga enhet. Vi har alltså ett stort och rikt arv att förvalta.

Men tyvärr har vi nu under loppet av några få år fått bevittna hur de broar raserats som mödosamt byggts upp under årtionden. Jag syftar givetvis på kyrkomötesbesluten, först om välsignelse av partnerskap och sedan den förändrade synen på äktenskapet som också gör det möjligt för enkönade par att bli vigda i en svenskkyrklig gudstjänst. Ensidigt har Svenska kyrkan infört detta utan att först samråda med dem som vi tidigare träffat överenskommelse med. Jag vet att många här bejakar reformen i sig, men konsekvensen av den är ju att Svenska kyrkan inte alls på samma sätt som tidigare uppfattas som en brokyrka. Den rysk-ortodoxa kyrkan har tydligt markerat sitt missnöje och t.o.m. övervägt att inte längre godkänna dop som förrättats i Sv ky ordning och Mekane Yesus-kyrkan i Etiopien, har nyligen helt och hållet brutit såväl altargemenskap som alla annan gemenskap med Sv. Ky och avser inte längre att ta emot bidrag från Sverige. Det är en av de kyrkor som vi haft alla mest samarbete med, en av de största i världen och utan tvekan också en av de snabbast växande lutherska kyrkorna. Detta är att riva broar som fungerat under lång tid och därmed finns det anledning att problematisera användandet av begreppet brokyrka i stiftets dokument. Det är idag ett begrepp som närmast döljer verkligheten.

Och för att det nu inte skall missuppfattas så vill jag tydligt ge till känna att jag stöder det som står i FK valplattform ”Frimodig kyrka tar avstånd från alla former av hat och förakt utifrån sexualitet och vill att Svenska kyrkan frimodigt skall välkomna människor in i kyrkans liv och själavård, oavsett sexuell läggning.” Däremot anser vi att Svenska kyrkan fattat ett beslut i strid med Guds Ord när nu äktenskapsbegreppet vidgats till att också omfatta enkönade relationer.

Och när nu vår biskop, Per Eckerdal, tillkännagegett att han på söndag tänker gå med i regnbågsparaden är det något som vi ser mycket allvarligt på. När beslutet om Svenska kyrkans nya äktenskapssyn togs, var ett av de viktigaste argumenten för reformen, att kyrkan inte kunde neka utan tvärt om ville uppmuntra par att leva i långvariga, helst livslånga och trogna relationer, även i de fall där man har en sexuell attraktion till människor av samma kön.

Men i West Pride och i regnbågsparaden handlar det inte om detta. Det finns många homosexuella som av den anledningen inte har en tanke på att delta. Deltar man i den paraden ger man sitt stöd åt en livsstil som snarast uppmuntrar till det motsatta. Går man i paraden ger man sitt stöd till en sexualitet utövad utan några gränser alls, så länge det handlar om vuxna personer och frivillighet – och det undrar jag om någon av oss här närvarande finner anledning att försvara. I varje fall finns det inget bibliskt stöd för det.

Biskopens uppgift enligt vigningsordningen är att ta ansvar för lära och liv. Det hör också till biskopens uppdrag att agera på ett sådant sätt att det tjänar enheten i kyrkan. Genom att vandra med i paraden förlorar du Per väldigt många kyrkokristnas förtroende och du medverkar till att fördjupa motsättningarna ytterligare. Det främjar inte alls enheten i stiftet. Per har givetvis möjlighet att här och nu försvara sitt beslut – men jag vill sluta med att ändå allvarligt uppmana dig att ompröva beslutet och således inte gå med i regnbågsparaden. Tack.

I ett replikskifte sa jag lite senare ungefär det här:

Googlar man ordet Pride får man på Wikipedia omedelbart upp en bild på Babels torn och med förklaringen att pride eller hybris anses vara den ursprungliga och mest allvarliga av de sju dödssynderna och källan till alla de andra.

Slår man på ”pride” i ett engelskt teologiskt lexikon finner man samma hänvisning till ”högmod” som den första och svåraste av dödssynderna och där finns också en hänvisning till Ordsp 16:18 ”Stolthet går före undergång och högmod går före fall”

Jag känner inte till anledningen till att hbt-rörelsen antagit namnet PRIDE och här i Göteborg West-pride, men jag kan väl tänka mig att det från början var valt som en provokation mot klassisk kristen tro och biblisk äktenskapsuppfattning. Och nu skall alltså stiftets biskop stolt marschera i den paraden. Jag kan inte se det som något annat än publikfrieri. Jag ber dig än en gång. Låt bli paraden och gör något bättre på söndag eftermiddag.